

பாலை பட்டு நகாந்தப்படி இருந்தது கண்களை தெருக்களைச் சுற்றி வந்தார். புனையும வயிறைக் கவரத் தொடங்கியது கவம தெருங்கிக் கொண்டிருந்தது. இந்த இடங்களில் இருக்க நியாயமில்லை என்று ஒரு தெரு அதுபோய் ஒரு விட்டில் முட்டிக் கொண்டது வந்தது. தெரு பாக்க நடந்தார் பாலையில் பரும சிறு அசலில் பலா கொண்டு வந்த சிறுமியைப் போட்டு கடைக்குத் திருமப இருந்தவா எதற்கும் கோயிலை என்று குளத்திற்காய திருமயினார

கோபுரத்து மொகுரி விளக்கு, இருண்ட வானத்தில் ஒற்றைக்கல் முக்குத்தியென சுடா விட்டது நீரநீர் கொண்டிருந்தது. மைய மண்டபத்தில் ஒற்றை தெருடும் ஒளிநது ஆள்குப்பதைக் காட்டியது. படிக்கட்டு அருவிளக்கு, அணைநதால் தேவலாம் என்று அருவிளரிந்தவண்ணம் இருந்தது. ஏற்கெனவே சில சமயம் நடந்திருந்தாலும், கடக்கவியலா நீளம் கொண்டிருந்தது அளித்தது குளத்தங்கரை.

பிரதான வாயிலுக்கெதிரில் யானை நின்றிருந்தது. அண்ட மொட்டைப் பட்டாளம். யானையிடம் என்ன இல்லேலோரும் விழுந்து விழுந்து பார்க்கிறார்கள். வெளியூரிலிருந்து வேறு கூட்டம். அவருக்கு எரிச்சலாக வந்தது சுற்றிக் கொண்டு உள்ளே சென்றார். ஒவ்வொரு சந்தியும் பெரும்பாலும் குழந்தைகளே இல்லை. ஏசுமாக அண்டத்தில் விண்ணென்று தெரிந்தன. பிரசாதக் கடையருகில் நந்த உடகாந்தார் ஒரு மொட்டைக் குடுமைய் சச்சிமய தின்றுகொண்டிருந்தது. தரையெங்கும் இலைகளும் சோற்று இறைந்து சிடந்தன. சநந்திகளை விடவும் அந்த இடத்தில் அதிகமாயிருந்தது.

என்ன தேட்டுவாள் அபூர்வமா இந்தப்பக்கம். என்ன விசேஷமாக, தேங்குமூல இருக்கு. என்ன சாப்பட்டுள்ள வியாஸையை அகரகதியில் பொட்டலம் கட்டியபடி பேசக்கொண்ட மடப்பள்ளிகாரர். சுரத்தின்றி ஏதோ சில வாதனை விளம்பினார்

அவருக்குப் படபடப்பாக வந்தது. என்ன அநியாயம் கொள்ளையாக அல்லவா இருக்கிறது இதைப் பாலிசியப் பண்ண முடியுமா? இல்லை யாரிடமாவது சொல்லி அழகில்லை நமதுவான? தீரமாகத்தான களவிலைக் காக்கிலைப் பெணை எல்ல போக்கு பெணை பாலாடை சிறிதென்று என்னை ஏமாற்றி விட்டது சொடுக்கிய சந்தேகமில்லை. நன்றாக உரசிப் பார்த்துக் கொள்ளும் யாரும் எந்தது ஏமாற்றியிருக்கலாம என்கிற பேச்சுக்கு

அந்தச் சிறுவனின் பிப்பாயத்திலேயே மதராஸ் வந்தாயிற்று. தாத்தாவின் அருகிலிருந்து பார்த்துப் பார்த்துக் கற்றுக்கொண்ட தொழில். வேடிக்கை போல் விளையாட்டைப் போல் கரைந்து கற்றுக் கொண்ட தொழில். ஆராய் நாட்களில் கூட இப்படியொன்று நிகழ்ந்ததில்லை. தாத்தா ரொம்ப உற்சாகப்படுத்துவார். பேரலின் சூட்டிகையில் ஏகப் பெருமை. அப்பாதான் சிறிய சுவறுக்கும் பயங்கரமாகக் கத்துவார். பெட்டியை பூட்டிய பின்னும், சாவி அதிலேயே தொங்கிக் கொண்டிருந்தால் போயிற்று. நிறைய தடவை வீரல முட்டுகளில் கடைச் சாவியாலேயே அடித்திருக்கிறார். அப்பா அடிக்கடி சொல்லுவார். முகத்தைப் பார்த்ததும் சொல்ல வேண்டும். அவன்தான் தேர்ந்த வியாபாரி. இது எப்படி. திரும்ப வந்து மீட்குமா? டில்லை. இப்போதிருந்தே இது நம்முடையது தானா என்று முடிவு செய்யத் தெரிய வேண்டும். குடிக்காரன் சூதாடி போன்றவர் வைக்கிற பொருள் திரும்ப அவன் கைக்குப் போகப் போவதில்லை. அப்படியான ஆட்களிடம் அடிபிடி போம் பேசக்கூடாது. இவ்வளவு தான் என்று கறாராக ரெண்டு மறை சொன்னாலே போதும். அவனுக்கு வேண்டியது பணம்; அதுவும் உடனே. அவர்களை சீக்கிரம் முடித்து அனுப்ப வேண்டும். மாதப்படுத்தினால் வேறு கடை பார்க்கப் போய்விடுவான். இப்படி இப்படியாக தாத்தாவின் ஞானம் அப்பாவின் அறிவு மற்றும் தாமே சுயமாகக் கண்டுகொண்டு அமல்படுத்திவரும் சூட்சுமங்கள் என்று எதற்கும் ஓர் அர்த்தமின்றிப் போய்விட்டது.

அவருக்குக் குளிர்வது போல் இருந்தது. ஒற்றைத் தெருவிளக்கில் பனியிறங்குவது துல்லியமாகத் தெரிந்தது. தேரடியில் பெரும்பாலான கடைகளை அடைத்துக் கொண்டிருந்தனர். மீதப்பட்ட பழங்கள், அழுகல் எனத் தரம் பிரித்து ஜவ்வுத்தாள்களால் தள்ளுவண்டிகளை மூடிக் கொண்டிருந்தனர். மணி பத்துக்கும் மேல் ஆகிவிட்டிருக்கும் போல் தோன்றியது. அநேகமாக அந்தப் பகுதி முழுக்க அலைந்தாயிற்று. இனிப் பயனில்லை. அசதியும் சோர்வும் அந்தரத்திலிருந்து தோன்றியவை போல அவர் மீது திடீரெனக் கவிந்தன. சிரமமாக இருந்தாலும் சற்று வேகமெடுத்து நடந்தார்.

வேலைக்காரர் சிறுவன் காபி டப்பராவை எடுத்துக் கொண்டு போனான். எண்ணக்கோவை அறுபட வெளியில் பார்த்தார். வெயில் சூடேறத் தொடங்குவதை வீசிய காற்றின் வெம்மையிலிருந்து உரை முடிந்தது. எது எப்படியானாலும் கடை திறந்தாக வேண்டும். நாளை வெள்ளிக்கிழமை வாராந்திர விடுமுறை ஏற்கெனவே தாமதமாகிவிட்டது. சோர்வாயிருந்தாலும் அன்றைய தினத்தைத் தொடங்க ஆயத்தமானார்.

கடை யைத் திறந்து வைத்திருந்தான் மகன் அவனுடைய பொறுப்புணர்ச்சியை உள்ளூர் பாராட்டிக் கொண்டார். எனினும் வெளிகூட டி. கொள்ளாமல் காலை ஆகாரம் உண்டாள் எனக் கேட்டு

அவனை அனுப்பி வைத்தார். திண்டில் சாய்ந்தபடியே இடுப்புச் சாவியை எடுத்தவர் ஒருகணம் நிதானித்தார். சுயரூபத்தை அடைந்திருக்கலாகாதா என்கிற நப்பாசை அவரைப் பீடித்தது. கழுத்தை ஒடித்து திரும்பி அண்ணாந்து தலைக்கு மேல் நிர்வாணமாய் நின்று கொண்டிருந்த மகாவீரரைப் பார்த்து மனதிற்குள் பிரார்த்தித்தபடி கீழ் டிராயரைத் திறந்தார். அப்போதுதான் கொய்யப்பட்டது போல் ரோஜா மலர் நிர்மலமாய் காட்சியளித்தது.

இரவு தூக்கமின்மையால் கண்கள் எரிந்தன. உடல் வெம்மையடைந்து தலை கனத்தது. மகன் சீக்கிரம் வந்தால் தேவலாமென்று இருந்தது. படுத்துக் கொள்ள வேண்டும்போல் அசதி அவர் உடலையும் மனதையும் வியாபித்தது. அவருடைய கடைசிப் பேரன் கைகளால் படிகளைப் பிடித்து ஏறி கடைக்குள் வந்தான். வேறு சமயமாயிருந்தால் குழந்தையைத் தூக்கி மார்பிலணைத்துக் கொஞ்சியிருப்பார். யோசனையில் அவனையே வெறித்தபடி இருந்தார். குழந்தை குள்ள மேசையில் கையூன்றி ஏறினான். மூடப்படாதிருந்த கீழ் டிராயரில் மலரைப் பார்த்ததும் குதூகலமாய் மழலையில் கூவிக் கொண்டு அதையெடுக்கக் கையை நீட்டினான். எரிச்சலுடன் அவன் கையைத் தட்டிவிட்டு மேலே போகும்படி விரட்டினார். தாங்கவியலாத ஆற்றாமையுடன் மலரை எடுத்துத் தெருவில் வீசினார். அது சாக்கடையோரத்தில் போய் விழுந்தது.

கனத்த பேரேட்டைத் தூக்கி வைத்துக் கொண்டு வேலையில் முழுகினார் அவர்.

P. ABINAYA

போஸ்டிவ்

நினைவையின் முனையிலே ஓரத்தில் உட்கார்ந்து இருந்தவர்கள் எல்லாம் எய்ய எய்ய சேதுவைப் பார்த்தார்கள்

"உடுப்பு போட லாயக்கான ஆளு" எல்லோருக்கும் பெருமை தாங்கவே

"உங்க அண்ணனை எங்கே காணோம்?"

"எனக்கு சப்தினிஸ்பெக்டர் வேலை கெடைச்சா.. இருளப்ப சாயிக்குக் கிடாய்டி பொங்கல் வைக்கணும்னு அம்மா நேர்த்திக் கடன் வச்சதாம். அதுக்கு ஒரு கிடாக குட்டி வெலைக்கு வாங்க அண்ணன் வெளியே போனாரு."

முற்கேசத் தேவா கனனத்தில் கிடந்த தழும்பைத் தடவிக்கொண்டே "எவ்வது" கிடாக்குட்டியை வெலைக்கு வாங்கப்போனாரா' பைத்தியக்காரப் பிள்ளைக. நம்ம வீட்டுப் பிள்ளைக்கு சப்தினிஸ்பெக்டர் உத்தியோகம் கெடச்சிருக்கு. நம்ம சனமெல்லாம் சேர்ந்து கொண்டாட வேண்டாமா? நம்ம குலதெய்வம் இருளப்பனுக்கு நாளைக் காலையிலே ஒரு கிடாய் இல்லை.. இருபத்தியோரு கிடாய் வெட்டுப்படுது." என்றவர் நினைவையில இருந்த எல்லோரையும் பார்த்து "ஏய்.. ய்.. வீட்டு வீட்டுக்கு ஒரு கிடாயைப் பிடிச்சுக் கொண்டு வந்து இங்கே கட்டுங்கடா" என்று உத்தரவிட்டார்

"எதுக்கு மாமா.. வேண்டாம்..." சேது மருகி மருகி எல்லோரையும் பார்த்தான்.

"கள்ள ஆடு இல்லை மருமகனே.. எல்லாம் நம்ம சொந்த ஆடு."

சேதுவின் கண்களில் குபுக் என நீர் அடைத்தது. காலமெல்லாம் காயம் பட்ட சனங்கள்

"தய்ய சேது.. இந்தப் பயலுகளுக்கு ஒரு ஆசை..."

"என்ன மாமா சொல்லுங்க"

"நீங்க சப்தினிஸ்பெக்ட்டர் உடுப்பு மாட்டிக்கிட்டு வந்து, கொஞ்ச நேரம் எங்க எல்லாரோடயும் உக்கார்ந்து பேசிக்கிட்டிருக்கணும்."

முற்கேசத் தேவரின் கைகளைச் சேது பிடித்துக் கொண்டான்

"இந்தா வாநேன் மாமா" வீட்டிறகுள் போனான். எல்லோரும் உள்ளவர்களுடைய பாரததுக்கொண்டிருந்தான் சிறிதுநேரத்தில் சேது சப்தினிஸ்பெக்டர் உடுப்போடு நினைவைக்கு வந்தான். எல்லோரும் அதநினைவீந்து தேவரின் கிடந்த துணைக்க கையில் எடுத்தபடி நினைவையின் டு இறங்கிக் கீழே நின்றார்கள்

087

புது நகர அந்நியக் காலத்திலே இந்நகரத் திருநெல்வேலி
 நகரம் பொழுது தோள்க அவள கணண்க இன்னொரு
 நகரம் போடல் — திருநெல்வேலி நகரம்
 திருநெல்வேலி கருநாடகம்

தந்தை மொழி காவல் இந்நகரத் திருநெல்வேலி
 கருநாடக அவர் சந்திரமயம் சந்திரமயம்
 புண்கள். — திருநெல்வேலி திருநெல்வேலி
 உண்புண்பு தந்தை மொழி மொழி மொழி
 கவந்திருந்த தந்தை இன்னும் ஒரு வண்பு
 கொண்டு வந்த இந்நகரத் திருநெல்வேலி
 உண்புண்பு மொழிகள் தந்தை மொழி மொழி

அமராவதம் இந்நகரத் திருநெல்வேலி
 அவள கருநாடகம். கருநாடக தந்தை சந்திரமயம்
 வீற்றமொழி அமர சந்திரமயம் கொண்டு
 அழகாகத் தொங்குகொண்டிருந்த தந்தை மொழி
 கருநாடக கொடுத்ததை அவள மொழி கொண்டு
 இவளை மூலிக காத்தோ அவள மொழி மொழி
 பாள மொழிமொழியில் ஒரு கருநாடகம்
 தொங்கிய அமராவதம் இந்நகரத் திருநெல்வேலி
 மொழிகள்

அப்பா இந்நகரத் திருநெல்வேலி
 தந்தை அந்நகரத் திருநெல்வேலி
 இந்நகரத் திருநெல்வேலி வரை தந்தை மொழி
 சந்திரமய மொழிமொழி அப்பா அப்பா
 அழகாகத் தந்தை அப்பா அப்பா
 அப்பாவைத் தொட்டு உருமயம் மொழிமொழி
 அப்பா தந்தை மூலிககருநாடகம் தந்தை மொழி
 மொழியில் கருநாடகம் தந்தை மொழி மொழி

இந்நகரத் திருநெல்வேலி
 மொழிகள் கொடுக்கோம்

அவளது மங்கலான கற்பனையில் எல்லோரும் அவளுக்காக அழுது கொண்டிருந்தார்கள். அன்னத்தைக் கரித்துக்கொட்டினார்கள். செல்வம் மூலையில் நின்று அழுதுகொண்டிருந்தான்.

கூப்பேறிய கூரை அவள் விழிகளையும் துருத்தி வெளிவரும் நாவையும் பார்வையைக் கொண்டிருந்தது. கடைசியாக கூரையிலிருந்து கீழே விழுந்து விடச் சும்ம ஸ்டுலைப் பார்க்க முயற்சித்தாள். மீண்டும் கைகளை மெலுயர்த்திப் பிடி. தளர்த்திக் கொண்டுவர எண்ணியபோது ஏதோ ஓர் அடையாளமற்ற கௌரவம் அவளைத் தடுத்துக்கொண்டிருந்தது.

யாருமற்ற அவள் வீட்டு வாசலில் சாவைப் பற்றி நினைத்திராத சமயத்தில் துவைத்துக் காயவைத்த ஆடைகள் ஈரத்துடன் காற்றில் படபடத்துக்கொண்டிருந்தன.

எப்படியும் இந்த மாதக் கடைசியில், செல்வம் லலிதாவைப் பெண்கேட்டு வரப்போகும் செய்தியைத் தெரு முழுக்கப் பரவவிட்டுத்தான் அன்னம் வீட்டுக்கு வருவாள். அவளுக்கு இதைவிடப் பெரிதான சந்தேகமும் வேறு என்ன இருக்க முடியும்?

எங்கள் தெருமுடிக்கதே தீரணம் கூடி வருந்தியவர்கள்
 எவ்வளவு பணத்திற்காக அண்டி வந்தது - அண்ணாமலை நாயனார்
 மூலம் வியல் பிள்ளையை அதிசய நம்பிக்கையாக அண்டி வந்ததோடு
 மூலம் அண்டி தெய்வகருணை தாண்டி பிள்ளை சி அப்பாள்
 தாண்டி வண்டி அருக்கும் போலிருக்கிறது எங்கள் எதிர்ப்பு
 பழக்க உட்பட திராவிட வழங்கி நத்தது நான் புத்தியம்
 நான் அண்டி பத்தை கவர் போகும் போது அவ்வளவு
 உட்பட உட்பட காலகளை சமூகிக கொண்டு நத்த தீர்
 நான் பிள்ளை வாசலில் நின்ற கூடத்தை கவனித்து
 உத்தேச அமல்கள் வந்து கொண்டிருப்பதைப் பார்த்து
 தக்காளி உத்தேச நினைவு எவ்வளவு தெரியுமா
 உத்தேசத்தான நினைவு அவள் கூந்தல் நோயாகி வருவது
 உள் குழிக்குள்ளே தொங்கிக் கொண்டிருந்தது தலைமீறி
 திரைவழி வைத்திருந்தான் தெருவில் வெள்ளை நிற
 அப்பாசிடர் கார் நின்று நத்தது

நான் ஒரு மகாராஜனைப் போல வீறுநடை - போய் கு
 படியில் இறங்கினேன். பேண்டி பாதம் முழுதும் திராவி
 ணனைத் தடுக்கி விழ வைத்தது. உடனே பிரபுவையும்
 விவக்குமாரையும் பார்த்தேன். அவர்கள் சிரிக்கவில்லை
 ஒரு கையில் பேண்டை நன்றாக தூக்கிப் பிடித்தபடி
 காரில் முண்டிடில் உட்கார்ந்தேன். பேண்டின் நினைத்தீன்
 ஒரேக்கலாவது நான் வளர வேண்டும் என்று நினைத்தேன்
 போயும் விவக்குமாரும் நாங்களும் காரில் வருகிறோம்
 எந்தாக எங்கும் அவர்களை என் பக்கத்தில் உட்கார
 வைத்துக்கொள்ள ஆசைதான் அப்போது என அண்ணா
 வீட்டினால் போல அவர்களை ஒரு முறை முறைத்து
 கடைசாக கார் உதவை திறக்க முயன்றான் அவனின்
 முகவழி எங்கள் உதவு அரைந்துக் கொண்டிருக்கிறான்
 போய் ஒரு வந்து ஒரு தேவகளைப் போல அவனை
 நிறத்திலிருந்து அப்படியே அண்ணாள் அண்ணாள்
 முறைத்தான் அவன் தள்ளிப்போய் நின்று கொண்டான்

காரில் உட்கார்ந்திருப்பதற்கான அவைத்து பந்தாக்களையும் செய்கிறேன் காரில் இருந்த கண்ணாடியில் தலையைச் சீவிக் கொண்டேன் அடம்பிடித்து அழுது வைத்த முழுக்கைச் சட்டையை அப்பாவைப் போல் மடக்கிவிட்டு அண்ணனின் அரைக்கைச் சட்டையைப் பார்த்துச் சிரித்தேன் சாந்தி அக்காவும் அவளது தோழிகளும் சிரித்தபடி காரில் பின்சீட்டில் உட்கார்ந்தார்கள். செல்வி அக்கா வழக்கம்போல் சாந்தி அக்காவுடன் சண்டை போட்டிருப்பாள் போல, அவள் காரில் ஏறாமல் பழத்தட்டை கையில் ஏந்தியபடி சித்தி, பெரியம்மா, அத்தை கோஷ்டிகளுடன் நடந்துவர தயாரானாள். 'சின்னவளே, இன்னைக்குமா வீம்பு புடிக்கணும் நீயும் காரில் உட்கார்ந்துக்கடி' என்ற அம்மாவை முறைத்துவிட்டு, தட்டை படிக்கட்டில் வைத்துவிட்டு வீட்டுக்குள் ஓடிப்போய் உட்கார்ந்துகொண்டாள் செல்வி அக்காள், சாந்தி அக்காவைப் போல் இன்று தாவணி போட்டிருந்தது அழகாயிருந்தது. மேளக்காரர்கள் காருக்கு முன்னால் நின்று வாசிப்பை ஆரம்பித்தார்கள். 'செவ்வந்தி பூ முடிச்ச சின்னக்கா' பாட்டு ஒலிபெருக்கியில் வாசிப்பை மீறி கேட்டுக் கொண்டிருந்தது. திடீரென்று ஒலிபெருக்கியின் சத்தம் நின்றுவிட்டது.

புது வெள்ளை வேட்டியை மடக்கி கட்டியிருந்த அப்பா விடுவிடுவென்று காருக்குப் பக்கத்தில் வந்தார். எல்லோரையும் இறங்கச் சொன்னார். சாந்தி அக்காவை தரதரவென்று வீட்டுக்குள் இழுத்துப் போனார். ஒலிபெருக்கி, பாட்டு, கார், மேளம் எல்லா சந்தோசமும் போச்சு. எனக்கு அவமானம் பிய்த்துத் தின்றது. அவர் எங்களை பார்த்த ஒரு பார்வையிலேயே பிரபு, சிவக்குமாரு, கூட்டம் யாரையும் திரும்பிப் பார்க்காமல் அவர் பின்னால் ஒடுங்கிக்கொண்டு. பேரனோம். முற்றத்திலிருந்த மர நாற்காலியில் அக்காவை உட்கார வைத்து அறிவியல் புத்தகத்தை கையில் கொடுத்தார் அப்பா. அக்காவும் அதுவரை படித்துக்கொண்டிருந்துவிட்டு சமையலறையில் தண்ணீர் குடிக்கப் போனவளைப் போல இயல்பாக படிக்க வேண்டிய பக்கத்தை எடுத்துப் படித்தாள். நீர்முழ்கிக் கப்பலின் செயல்பாடுகளை கண்ணை மூடிக்கொண்டு ஒவ்வொரு வரியாக மனப்பாடம் செய்தாள்.

அப்பா எங்களிடம் அதிகாரத்தைக் கட்டவிழ்க்கும் முன்னே, நான் பிறந்ததின் தெற்கு மூலையிலும் அண்ணன் வடக்கு மூலையிலும் உட்கார்ந்து படித்துக் கொண்டிருந்தோம்.

செல்வி அக்கா கோவிலை தாண்டியிருந்த கொய்யா மரத்தருகில் நின்றபடி படித்தாள். அம்மா, கல்யாணம் நின்று போனதில் பெரும வந்தது. அவை நகவளாக சித்தி பெரியம்மாவுடன் சமையலறையில் உட்கார்ந்து அடிதாள் அப்பா வாததியாரைப் போல கைகளைப் போல வளைய எய்களையெல்லாம் கவனித்துக் கொண்டிருந்தார்.

அவ்வாறு கருப் காணம் செல்வி அக்காதான் அவள்தான் பிதில்லக் கார்த்திக் கொண்டு வந்தாள் மாப்பிள்ளையையும் பார்க்கவில்லை. கண்ணாளைப் போல கோபத்துடன் எழுந்துபோய் அவளை என் என ஓடி வந்தது. அடித்தேன். 'நீய செந்திலு. எந்திரிடா. எதுக்கடா இப்படி

கலைமயத் தூக்கி காத்தது அடிச்சுகிரிநக்க மாத்தும் 'பொய்யான'...

எம்மா பாத்திரி கல்யாணக்கலைததான்பபா பொய்யான...

அனக்க, 'தெனமும் து' தே வேணவாயி 'பொய்க' பாத்தி...
கேக்கிறது காலையில் கனவு கண்டு 'பொய்க' பாத்தி...
காபியை டிடி ச்சி டு பெரியபா வி டுக்கு 'பொய்க' பாத்தி...
சோறாக்கலுப்பில்ல' என்ற அம்மாவி ம. "சீனி அண்ணனை...
சொல்லு. 'தெனெக்கும் நா'னை 'பொய்க' டிடி யாது 'பொய்க'...
முறைக்கிறாரும்மா." "அண்ணன் பெரிய பையனாக...
வெட்கப்படுறான்டா நீ 'பொய்க' டிடி யாது "நான ஆய்ந்து...
அவன் எப்பா வது டிடி க்கிறான் அதுகூட அவன்...
பையனாயி' பானா! நானும் டிடி 'பொய்க' டிடி க்குள் அண்ண...
பொய்க' டிடி க்கான். அவன் 'பொய்க' 'பொய்க' டிடி க்கான்...
பெரியவனாவான்" அம்மா என நாடி க்கான்...

ஆய்ந்ததுவிட்டது செலவ் அக்கா அதற்குள் ஆய்ந்து...
போட்டிருந்தான். அவன் ஆய்ந்து பையன் க்கான்...
எனக்கு எரிச்சலாக இருந்தது. இப்படி இவன் க்கான்...
அலைந்தால், ஊரில் யார்தான் என்னை ஆய்ந்து...
அதுவும் கூடப்படிக்கும் இந்துமதி. நான் ஆய்ந்து...
கொஞ்சம்கூட மதிக்காமல், சண்டை வரும் 'பொய்க' டிடி க்கான்...
உட்கார்ந்து 'முதுகில் குத்துகிறான். அவனுடன் சண்டை...
கொஞ்சம் அதிகமாக சாப்பிட வேண்டியிருக்கிறது. அதற்கு...
காலமாக வீட்டில் வழியில்லாமல் 'பொய்க' டிடி க்கான்...
விளையாடும்போது அவன் என்னை அடித்தது விட்டு...
சாப்பிட்டு விட்டு வீரமாகிப் போய் அடிக்கலாம் என்றால் அம்மா...
பாத்திரத்தை யெல்லாம் கழுவி வைத்துக்கிறது 'பொய்க' டிடி க்கான்...
போய் அரிதியும் பருப்பும் வாங்கும் நாளிலிருந்து இப்படி...
மறுசோறு சாப்பிட முடியாமல் போய்விடுகிறது. தினமும்...
என்று கண்களுக்கு வைத்துதான் கொடுக்கிறான் பெரியபா...

அம்மா எப்படியோ கெஞ்சிக் கூத்தாடி தினமும்...
வீட்டிற்கு காலையில் அனுப்பி விடுகிறது. நானும் சந்த...
பீரியடில் பின்னிய சிவப்பும் வெள்ளையும் கந்த...
மஞ்சள் துணிப்பையை எடுத்து வைத்துக்கொண்டு...
இருக்கும் பெரியபா வீட்டுக்குப் போகிறேன்...
போவதற்கு முன்பே அரிசி பருப்பு காய எல்லாவற்றையும்...
வைத்துக்கொள்கிறேன்.

முன்னெல்லாம் சாப்பா டிடி செலவுக்கு...
பணமாகத்தான் கொடுத்தது கொண்டிருந்தான்...
பணத்தை செலவழித்துவிட்டு சாப்பா டிடி வழியில்...
வீட்டுப் பக்கம் போய் நின்றதும், இப்படி தினமும்...

வழக்காய்க்கியிட்டார்கள்.

பெரியமமா அரிசியைத் துணிப்பையில் கொட்டி வயர்பைக்குள்
எலகும் காத்தித்திலிருக்கும் பருப்பு, காய்கறிகளை மேலாக்க போட்டு
"கொண்டி கொண்டு போ செந்திலு" இந்த வார்த்தையை பெரியமமா
தன் மூல சொல்லதைப் போல் பெரியப்பாவும் ஒரு விசயத்தை தினமும்
சொல்லிக்கொண்டிருந்தார் "உங்கப்பா கடைப்பக்கம் வரமாட்டாராமா?
பெரியமமா போகும், கொண்டு போய்ப்பளப் பள்ளைக
வளக்கூட்டி கொண்டு துக்கப் போகும், இவரு சாய் கட்டிக் கிட்டு
பெரியமமா வயலை வித்தாசக, வடகருந்தெரு வீட்டை வித்தாசக. இன்னும்
பெரியமமா போறா போ? விக்கிறதுக்கு இன்னும் என்னையிருக்கு, உங்க
பெரியமமா சொந்தப் பங்கு வேணும்னு எல்லாத் தரும். கோட்டுல
பெரியமமா கொண்டு போகும்" எங்கப்பா காலையில் கறந்தடிடி, கவசத்தை
பெரியமமா சொல்லதைப் போல், பெரியப்பாவும் சீர்த்தையுடன் இதை
பெரியமமா சொல்லிக் கொண்டிருந்தார் "நினைப்படைபன அவங்கிட்ட
பெரியமமா தெளமுடி இதையே சொல்லிக் கிட்டிருந்தார் நல்லவாயிருக்கு"
பெரியமமா சொல்லும் பெரியமமானை, "எல்லாம் உன் தங்கச்சியை சொல்லணும்.
பெரியமமா வீட்டுக்குள்ள பொத்தி பொத்தி வச்சிக் கிட்டு, புருசனை லட்சணமா
பெரியமமா பேசிக் கொண்டு போகச் சொல்ல துப்பில்ல" என்று பெரியப்பா
பெரியமமா குறுக்குச் சந்து வழியாக எங்க வீட்டின் பின்பக்கம் நுழைந்து
வீட்டுக்குள் வந்திருப்பேன்.

உள்ள எங்கள் வீட்டை 'கோவில் வீடு' என்றுதான் கூப்பிடுவார்கள்.
தெரு பெருத்திருந்த காலத்தில், என்னோட தாத்தா வீட்டோடு சிவன்
பெரியமமா கட்டி வைத்திருந்தார். கோவில் வாசல் வடக்குத் தெருவிலும்
வீட்டு வாசல் கிழக்குத் தெருவிலும் இருக்கும். இப்படி இரண்டு
தெருக்களைக் கொண்ட ஒரு செவ்வக வடிவமைப்பில் இருந்தது எங்கள்
வீட்டு வீட்டின் நடுவில் நான்கு பக்கமும் ஓடுகள் மேய்ந்த முற்றம் இருந்தது.
பெரியமமா நடுநடு நடு பக்கம் இரண்டு அறைகளும் முற்றத்தின் கிழக்குப்
பக்கம் இரண்டு அறைகளும் இருந்தன. ஒவ்வொரு அறைக்கு முன்னால்
பெரியமமா வைப்ப போன்று கொஞ்சம் இடம் காலியாக இருக்கும்.
பெரியமமா முற்றமும் தனித்தன் வீடு போலிருக்கும் தெரு முற்றத்தினைத்
பெரியமமா ஒரு படுக்கை அறையும், ஒரு நீண்ட வராண்டாவும்,
பெரியமமா உள்ள அடைத்து வைக்க மரத்தால் ஆன சேந்தியும்,
பெரியமமா தாண்டி கடைசியாக சமையலறையும் இருக்கும். வடக்கு முற்றம்
பெரியமமா வாசலைக் கொண்டிருந்தது. இதிலிருந்து இருபதடி தூரத்தில்
பெரியமமா கோவிலும் கிணறும் இருந்தது சிவன்தான் பிரதான கடவுள்
பெரியமமா பிள்ளையார் நந்தி, முருகன் எல்லாமே சேர்ந்திருந்தது. வீட்டு
பெரியமமா உள்ள தூள் எப்போதாவது வரும் ஒன்றிரண்டு உலர்க்காரர்களைத்
பெரியமமா உள்ள கோவிலுக்கு வருவதில்லை.

பெரியமமா கோவில் கட்டியிருந்ததுதான் எங்களின் எல்லா துன்பத்திற்கும்
பெரியமமா வீட்டு உணாக்காரர்கள் பேசிக்கொண்டார்கள் எங்கள் கோவிலில்
பெரியமமா இருக்க, விருப்பமானதாக இருந்தது வீட்டில் அப்பா இல்லாத